Ч. 201 Четвер 10 (22) вересня 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цїлий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

Вісти полїтичні.

(Вибори на Буковинї. — Конференция правительства з проводирями клюбів і ситуация парляментарна. — Управильнене платнї урядників. — Справа Драйфуса).

Завтра вже, в четвер дня 22 с. м. мають відбути ся на Буковинї вибори до тамошного сойму краевого. З рускої сторони поставлено отсї кандидатури: Др. Стефан Смаль-Стоцкий в повітї садаґурскім; проф. Єрофтей Пігуляк в повітї кіцманьскім; радник суду Володимир Ясеницкий в повітах вижницкім і станівскім; лїкар др. Володимир Филипович на повіт черновецкий і ад'юнкт суду в Радівцях Ілия Семака на повіт заставнецкий.

Рівночасно видав „Исполнительний Комитет“ відозву підписану дром Воляном і О.О. Крушиньским, в котрій припоручае слїдуючі кандидатури: Снятинчука на Кіцмань; Мих. Купчанка на Станівцї; Николая Василька на Вижницю; Філемона Калитовского на Заставну і Артура Малика на Серет. Як із сего видко, нема між кандидатами анї дра Воляна анї п. Тиміньского, анї Бежана. Др. Волян мав кандидувати в черновецкім повітї, але в послїдній хвили зрік ся кандидатури мотивуючи свое зречене підорваним здоровлем і преклонним віком; два послїдні, котрі разом з дром Воляном творили т. зв. старорускую партию, зрекли ся своїх кандидатур вже давнїйше і тим т. зв. „старо-руска партия“ репрезентована доси в буковиньскім соймі розбила ся. Щоби хтось із поставлених „исполнительним комітетом“ кандидатів вийшов при виборах нема вигляду. З руских кандидатур забезпечені доси лиш кандидатури др. Стоцкого і проф Пігуляка.

З Відня доносять, що оногди відбула ся необовязуюча до нїчого конференция правительства з проводирями поодиноких клюбів. Президент міністрів ґр. Тун зазначив лиш, що зі взгляду на умову з Угорщиною треба буде конче вибрати комісию квотову і угодову. Впрочім правительство анї не предложило нїяких проєктів, анї не сказало яким, способом думає зробити парлямент здібним до працї, а репрезентанти клюбів знов зазначили лиш свої становища. Лиш з одної католицко-людової партиї мали піднести ся голоси жадаючі застановленя розпоряджень язикових, доки аж не буде ухвалений закон язиковий, котрим мала би заняти ся дотична комісия язикова. Загально говорять, що здібність парляменту до працї буде головно зависїти від лївицї. Коли она покаже ся непримиримою, коли за услівє залишеня обструкциї буде конче домагати ся знесеня розпоряджень язикових, то правительству не позістане нїчого иншого, як розвязати Раду державну, а угоду з Угорщиною перевести на основі §. 14. О якихсь уступках зі сторони Чехів і правицї на тій конференциї не було.

Говорять дальше, що президент палати др. Фукс має дня 23 с. м. відбути нараду з проводирями лївицї і обговорити з ними проґраму працї теперішної сесиї парляментарної. Перше засїданє має бути присьвячене виключно манїфестациї жалїбній по смерти Цїсаревої. Отже президент Фукс хоче і в сїй справі порозуміти ся з лївицею, чи має він виголосити жалїбну бесїду чи найстарший віком посол Цуркан. Коли лївиця згодить ся, то аж на другім засїданю буде відкрита мериторична сесия і палата буде завізвана до вибору нової президиї.

Проводирі правицї сумнївають ся, чи удасть ся наклонити лївицю, щоби она відступила від обструкциї, скоро правительство і правиця не згодять ся на знесенє розпоряджень язикових.

Завдяки великодушности Монарха реґуляция платнї урядників стала ся вже довершеним фактом і з днем 1 жовтня с. р. входить вже в житє. Оногдашна Wiener Abendpost принесла в сїй справі таку вість: Є. Вел. Цїсар зволив нинї (19 с. м.) уділити Найв. санкциї ухваленим Радою державною законам о реґуляциї платнї урядників, а іменно законови о реґуляциї платнї чинних урядників державних, законови о додатках до платнї для части радників найв. трибуналу і трибуналу касацийного, законам о платнї професорів унїверситетів і на рівнї з ними поставлених висших шкіл і заведень наукових, дальше персоналу учительского удержуваних державою шкіл середних, семінарий учительских, і державних шкіл промислових, наконець законови о дотованю католицких душпастирів в Дальматиї. Оголошенє законів наступить в той спосіб, що підвисшенє платнї буде вже виплачувати ся з днем 1 жовтня 1898. Всї потрібні в тій цїли приготовленя будуть в сей час пороблені. (Додати до сего потреба, що найнизша платня урядника в послїдній XI. ранзї виносила доси 600 зр. а тепер буде виносити 800 зр.).

Ґен. Цурлїнден, котрий з причини ухваленя ревізиї процесу Драйфуса подав ся до димісиї з посади міністра війни, іменований знову войсковим ґубернатором в Парижи.

Кн. Орлеаньский скористав зі справи Драйфуса і видав манїфест до народу, в ко-

---

2)

Ті-трі.

(Оповіданє з австральского житя. — А. Бравна).

(Дальше).

Лєді стояла спокійно і чекала. Єї не треба було привязувати, бо то було дуже розумне зьвіря. Але Стандард мимо того замотав поводи кілька разів об гамузь. Треба, бачите, завсїгди бути осторожним, коли розходить ся о то, щоби кінь серед гущавини не втїк.

Відтак поклав він дитину на хустку еї матери а еї саму взяв ся приводити до житя. Він не раз і не два видів, що мужчини, котрі від спраги і обезсиленя були близькі смерти, приходили знов до себе; але того він не був певний, чи так само буває з женщинами. Але робив, що міг. Насамперед закропив еї трохи водою, відтак крізь посинїлі губи пустив їй кілька капель води змішаної трохи з горівкою, став їй добре натирати руки і виски та положив еї так, що кров, розрушена трохи горівкою, могла скорше напливати до мозку. Таже знаєте, що з кождого чоловіка, котрий жиє коло тих гущавників, єсть кавалок доктора. Тимчасом дитина стала знову кричати а па еї голосний крик женщина отворила очи і слабко зітхнула. Стандард заєдно закроплював еї водою з горівкою, аж она поволи стала огрівати ся. Він не питав нїчого і не говорив нїчого, бо знав, що їй треба всїх сил, щоби насамперед прийшла до себе. Але дитятко поклав їй на руки та приложив ї. фляшку до уст а она пила, так сказати би, сама від себе, як би еї перло до того еї материньске чувство, щоби і еї дитятко, загибаюче із спраги, мало незадовго чого напити ся.

Она заплакала нишком, а Стандард, котрому жаль еї стало, сїв собі коло неї і почав еї розважати. Успокоював еї як міг, казав їй, що она вже тепер здорова, що найгірше вже перебули, нехай лиш буде спокійна і не плаче, та таке инше. Дав їй досить часу опамятати ся, хоч знав, що дуже опізнив ся і ледви чи перед ночию вийде з гущавника. Нараз прийшло єму на гадку, що прецї й женщину та дитину мусить забрати. Чей же не лишить їх тут серед лїса, щоби гинули. Але як собі з ними дати раду? Підчас коли він о тім думав роздумував, жінка наконець прийшла зовсїм до сил і слабим дрожачим голосом стала розповідати, звідки она тут взяла ся. Видко, що она була жінкою крамаря Бауермана, о котрім розповідав Падді в господї „під зеленим трилистком“. Они в дорозї позлазили були з коний, щоби жінку з дитиною посадити на иншого коня. При сїй нагоді мужчини взяли ся на хвильку спочивати, щоби повитягати трохи задеревілі кости, а при тім були так неосторожні, що пустили конї самопас. Нараз якась гадина — в гущавнику не рідкість — пересунулась жінцї попід ноги. Она перепудила ся і наробила крику, конї сполошили ся — та пігнали сьвітами. В одній хвили щезли їм з очий, а з ними весь запас і вода, сїрнички і коци, коротко сказавши, всї пакунки. Мужчини, перестрашені, побігли за ними, а в бігу ще крикнули до жінки, щоби, борони Боже, не рушалась з місця, бо они тут зараз вернуть. Так сидїла она, з дитиною на колїнах, і чекала сама одна серед пустого лїса, чекала і чекала день і ніч. Зразу була терпелива, відтак взяв еї страх а наконець ставала щораз більше неспокійна, чим довше они не вертали. Зробилась ніч, а їх все ще не було. Она майже на смерть перепудила ся серед темноти, кричала і кричала з цїлої сили, щоби їм дати знати, в котру сторону мають вертати. Не мала відваги рушити ся з місця, але ставала на пальцях і старала ся виглянути понад верхи дерев; але нїчого не було видко лиш самі корчі, нїчого не було чути лиш відгомін еї власного голосу та крик і плач дитятка. Бідний червачок хотів пити а она не мала єму що дати напити ся. Сама була така слаба, що вже не могла удержати ся на ногах, а язик лип їй до піднебіня. В надії, що знайде якесь жерело, поволїклась з великим трудом дальше, але вже по кількох кроках здавало ся їй, —. так она розповідала — мов би дерева понад нею почали хитати ся і готові на ню валити ся, не було кому прийти їй в поміч і она повалила ся на землю та запала в той, подібний

трім каже, що міністри завинили також в заговорі против вітчини і то мимо заявленя кількох міністрів. Признають, що Драйфус єсть винен, не хотять спитати парлямент о его гадку і на власну руку рішають справу народну. Хотять знищити армію і Францию, а кажуть, що суть панами в своїм домі.

Новинки.

Львів дня 21-го вересня 1898.

— В похороннім торжестві бл. п. Цісаревої взяли між иншими участь: Преосьв. еп. Чехович з Перемишля, Впреп. мітрат Білецкий і посли Барвіньский і Заячківский.

— Жалоба в Тернополи. З Тернополя пишуть під датою 17-го с. м.: Днесь відбуло ся поминальне Богослуженє за душу невіджалованої памяти Найяснїйшої Цісаревої Елисавети у всїх сьвятинях. На улицях сьвітять ся лямпи, окриті чорною крепою, з домів повівають чорні хоругви. Місто прибрало сумний вид: тисячі народу облягло церкву. В церкві величава могила з дерна, окружена егзотичними цьвітами та горіючим сьвітлом. На переді образ убитої Монархинї, а вівтарі ослонені крепою. Пречудовий спів співаків-аматорів лунає в церкві і хватає мимоволї за серце. Поминальну службу Божу і парастас відправив парох о. Громницкий в супроводї дияконів. Коли рознесло ся сумне „Вічная память“, в церкві і перед церковою настав плач. Присутні урядники і войскові оповідають, що при співі „Вічная память“ не могли здержатись від сльоз, бо руский спів проникає душу і будить чувство. — О 12 годинї явились представителї руских товариств в Старостві, а іменно; філїя Просьвіти, Бесїда, Руска Бурса, Подільска Рада, Фондация ім. князя Константина Острогского, Читальня „Міщаньске Брацтво“ і товариство руских робітників „Віра“. В імени прибувших представителїв промовив з чувством п. меценас Олександер Гринивецкий, на що совітник ц. к. намістництва Завадский відповів по руски і заявив, що вискази преданности і жалю від Русинів міста Тернополя предложить, де належить.

— Жалібні манїфестациї. З ріжних сторін краю і з цїлої монархії надходять вісти о численних манїфестациях жалібних по причинї трагічної смерти пок. Цісаревої. Всюди відбувають ся заупокійні богослуженя, репрезентациї всїх товариств і корпорациї складають на руки найблизших властий політичних свої кондоленциї і старають ся всїлякими добродїйними дїлами почтити память нещасливої Цісаревої. На дармо хотїли би ми вичисляти тут всї ті манїфестациї, бо треба би хиба подавати величезний їх спис. Скажемо дякотого лиш коротко, що і руский нарід не позістає по заду в сих манїфестациях а репрезентанти всїляких руских товариств, институций і корпорацій спішать рівнож висказати свое щире сочувство в горю нашого Монарха. Такі манїфестациї відбули ся н. пр. в Бібрці, Бережанах, Тернополи, Бучачи, Чортківі і т. д.

— Яка кара жде убийника бл. п. Цісаревої? В Женеві знесено кару смерти і убийник бл. п. Цісаревої, Люккені, не буде нею укараний, хоч він подав навіть просьбу, щоби его суджено в такім кантонї, де кари смерти не знесено. Але бодай чи не тяжша жде его кара, як смерть. Зі смертию все кінчить ся і бодай чи не лекше від разу умерти, як умирати поволи. А на таку повільну смерть буде Люккені напевно засуджений. Женевский закон карний постановляє на великих злочинцїв замість кари смерти т. зв. „реклюзию“. Єсть то найстрашнїйша кара, яку побіч смерти знає право. Засудженого на ту кару злочинця замикають до підземної казнї, до котрої сьвітло сонця нїколи не доходить. Злочинець не має там анї постелї, анї лавки і мусить спати на вогкій земли та сидїти там в тій вічній темнотї, доки аж смерть не увільнить его від неї. Лиш раз на тиждень може злочинець бути виведений на годину на подвіре вязницї. Кажуть, що доси, відколи в Женеві знесено кару смерти, був лиш один злочинець засуджений на реклюзию.

— Бурса ремісничо-промислова. Під такою фірмою засновує ся товариство у Львові, котрого цїлию буде: виховувати і образувати руску молодїж на фахових рукодїльників і промисловців; — допомагати талановитим ученикам і помічникам до дальшого фахового образованя в краєвих або заграничних варстатах, закладах промислових і наукових: — взагалї впливати на питоме двигнене руского ремісничого і промислового стану. — Члени того товариства будуть платити по 2 зр. річно і 50 кр. вступного. — Статут і поданя до ц. к. Намістництва підписали: о. Мартин Пакиж, крилошанин митр. капітули; др. Дамян Савчак, член Видїлу краєвого; Василь Нагірний, голова товариства руских ремісників „Зоря“; др. Ізидор Шараневич, сенїор Ставропигійского института; др. Йосиф Делькевич, Юліян Романчук, др. Кость Левицкий адвокат, Димитрій Ковальский кравець, Григорій Васїка слюсар і Андрій Андрейчин літограф.

— Як ширено в Росиї культуру. Росийска культура, як звістно, не дуже давна, а коли она обняла нинї вже дуже широкі круги, то причинила ся до сего найбільше лиш кріпка рука і „дубінушка“ царя Петра І., званого задлятого „Великим“. Він взяв ся був силоміць заводити нову культуру в своїм народї і не пожалував навіть своєї руки та не пощадив навіть плечий своїх найвисших достойників, коли було потреба „дубінушкою“ нагадати їм їх обовязки. Росийські газети пригадують тепер, що дня 26 серпня старого стиля припадали як-раз 200-лїтні роковини ширеня в Росиї культури царем Петром Великим, котре почало ся від обтинаня бород і обрізуваня халатів, довгої аж по кістки одежі. Того дня в 1698 р. вернув був цар Петро з заграницї до Москви і захотїв був конче завести у себе дома лад нїмецкий, та наказав передовсїм тим достойникам своїм, що его окружали, голити бороди, при чім сам власноручно обтяв бороди боярам Шеїнови та Ромодановскому. Зразу робив цар так, що скликав до себе своїх вельмож і там підчас розмови з ними обтинав їм бороди, а они вже відтак і самі голили ся. Пізнїйше видав цар указ, що всї мають голити бороди і що довгої одежі з широкими рукавами не вільно носити. За містом перед рогатками була уставлена сторожа, котра зараз кождого, що ішов з бородою і в довгій одежи до міста ловила, обстригала бороду і підтинала одїж. Виїмку становили лиш особи духовні і ті, що оплачували ся податком від бород, котрий після того, як хто був більше або менше зажиточний, виносив 30 до 100 рублів. Оподатковані носили двоякі мідяні знаки на шиї — на однім, круглім, був ніс з вусами і бородою та напись „оплата побрана“; на другім, чотирогранним, була напись „податок від бороди заплачений“. Були такі, що охотно платили і високий податок, лиш щоби їм було вільно носити бороду.

— Конкурс: Видїл повітовий в Бучачи розписує конкурс на посаду книговодця (бухгальтера) при видїлї повітовім з платнею 800 зр. і диєтами на случай люстрациї громад. До поданя треба долучити: 1) метрику уродженя на доказ, що петент не переступив 40 літ житя; 2) сьвідоцтво з іспиту рахункового або доказ практики; 3) сьвідоцтво моральности. Крім того вимагає ся знаня обох краєвих язиків. Петент може, коли до року відповість своїм обовязкам, дїстати посаду люстратора з платнею 1200 зр. Поданя треба вносити до Видїлу повітового в Бучачи найдальше до 25 вересня с. р.

нїби до сну, нїби до омлїня стан, в якім знайшов еї Стандард.

— Они ще не вернули — стала она жалувати ся, розповівши все уриваними реченями крізь плач і сльози — хтось їх мабуть напав і поубивав.

— Бідні людиска — відозвав ся на то Стандард. — Він знав, що бути убитим єсть лиш жартом в порівнаню з тою мукою, серед якої гине чоловік поволи від спраги. А мабуть така судьба стрітила їх. Але він старав ся потїшати бідну жінку, а щоби їй показати свою добру волю крикнув два, три рази так голосно, як лиш міг, хоч казав, що коли-б они були десь так близько, що могли би чути, то були би певно за тих два днї відозвали ся на її крик і плач дитини.

Наконець витолкував їй все. Они мабуть — так казав він — вийшли десь по другім боцї гущавника на отверте місце, та й для нас найвисша пора вибирати ся в дальшу дорогу.

Але она не хотїла того й чути. Готова була таки тут лишити ся, ану-ж — казала — мій чоловік прийде по мене. Стандард на то не годив ся. — То Вашому чоловікови не поможе — казав він — коли Ви будете тут самі сидїти і чекати; коли-ж прийдете о скілько можна як найскорше до Ґундару і пішлете людий шукати его, то хто знає, чи ще не уратуєте ему житє. Але найважнїйша річ та, що Ваш малий не видержить вже й дві ночи в гущавнику.

То еї переконало. Она була лагідна особа, що охотно послухала, лїгами ще справедлива дитина, отже й сама зміркувала, що він правду каже.

— Таки правда, що не видержить і дві ночи — сказала она на то, і з вдячним просячим поглядом додала: А може би Ви взяли нас на коня позад себе?

Бідний Стандард не знав, що на то сказати. Подивив ся на велику молоду женщину і на дитину, відтак на себе самого, а наконець і на Леду, що стояла коло него з его пакунком, з бочівкою з водою і почтовими мішками. Годі було, чисто неможливо. До яру зарослого папоротию, де він звичайно ночував, було ще більше як десять миль, а то було вже пізно, майже сема година. Хочби Леді й могла була цїлий сей тягар двигати так далеко, то таки годі було заїхати туди ще за видка. Але дальше, цїлих вісїмдесять миль аж до Ґундару — то таки вже було понад еї сили. А впрочім не можна було під нїяким услівєм опізнити ся з почтою. Він вже й так довше задержав ся, як то би міг оправдати. Коли-ж би ще взяв жінку і дитину, то приїхав би до Ґундару в найлїпшім случаю не скорше як за три днї.

Отже коли він так, не знаючи, що робити, стояв та роздумував, спробовала жінка встати та іти. Але она заточила ся і була би таки упала, як би Стандард ще в пору не прийшов був їй в поміч і не подав руки. Коли він то побачив, справа зараз рішила ся. — „Чорт бери почтові приписи!“ — подумав він собі — прецї їх тут не лишу.

Не надумуючись дальше виймив свою дергу і припняв еї з заду поза сїдлом. Відтак взяв дитину, положив еї на якийсь пеньок, підсадив женщину на коня, подав їй дитину а відтак вилїз і сам так осторожно як лиш можна. Леді лиш нащурила уха, коли почула на собі збільшений тягар та звисаючу спідницю, але Стандар поклепав еї по шиї і сказав: Мусиш, небого, лиш гони наперед! та й она ішла дальше спокійним труском.

По дорозї не богато з собою говорили. Їхали по ломачу і коренях, а Леді ледви що могла їх двигати. Стандард не міг анї разу спустити ока з неї і мусів їй помагати.

Молода жінка поза ним, з дитиною на руцї, зловивши его другою рукою за пояс, держала ся добре та заєдно розглядала ся на право і ліво в корчах. Кілька разів просила Стандарда, щоби він на хвильку пристанув та кликнув. Він знав, що то надармо, а чим дальше они їхали тим більше надармо, але робив еї волю. З него був добрий чоловічиско, а бідної дитинки, що там поза ним не могла втихомирити ся і заєдно плакала, було ему сердечно жаль.

Вже давно настала була ніч, коли они наконець станули в згаданім ярі. Женщина, що перед тим зовсїм просто сидїла на кони, почала з утоми клонити ся то в одну то в другу сторону. Стандард побачив то і спитав: Чи Ви їздили коли самі?

Она подивила ся на него здивована і зараз випростувала ся.

— Чому нї, дївчиною нераз — відповіла она ему — але я тепер і утомила ся і таки сил менї не стає.

Она оправдувала ся, бо гадала, що ему то впало в очи, що она так звалила ся на него. Але ему нїчо не впало в очи, лиш нараз щось прийшло на гадку. Таки дуже добра гадка як то ему здавало ся. Але поки що не говорив ще нїчого, бо мав що иншого до роботи. Він спутав борво Леду, обтер їй піну з писка і натер еї трохи. Нагодував і напоїв аж пізнїйше, коли трохи охолола. Відтак назбирав сухого ріща — а в сїй порі року не потребував богато шукати — розложив ватру і приставив свій подорожний кітлик. Мав з собою баньку з мо-

Телеґрами.

Відень 21 вересня. Є. Вел. Цїсар приймав вчера на авдиенциї депутацию міста Відня під проводом бурмістра Люеґера і в своїй промові до депутациї зазначив, що в вірі в Бога і любови своїх народів має надію знайти силу до сповненя свого обовязку. Віденцям подякував Цїсар, називаючи їх одинокими в своїм родї, бо з ними чує ся Монарх як би одна велика родина.

Відень 21 вересня. В виду того, що деякі ґазети донесли, що загранична полїция звернула була увагу швайцарскої полїциї на Люккенїго, але та на то не зважала — констатує Pol. Cor., що швайцарска полїция не мала нїякої і від нїкого відомости о Люккенї'м.

Інсбрук 21 вересня. Ганс Зібер, котрий оснував в Інсбруку дім для сиріт, жертвував до того фонду ще 200.000 зр. тим, щоби при тім домі основано відділ імени Цїсаревої Єлисавети.

Кольонія 21 вересня. Köln. Ztg. доказує, що Німеччина буде держати ся здалека в справі кретійскій.

Переписка зі всїми і для всїх.

А. Д. в Гарасим.: 1) Комахи, які Ви нам прислали в куверті, то не білі мотилики, але т. зв. одноднєвницї або ефемериди (Ephemeridae). Они належать до ряду тих комах, у котрих крильця суть сїтчасті, а котрі жиють понад водами. Найбільше знані з тих комах то „русалки водні“ (мають крильця синяві, жовтаві, зеленяві, лїтають понад воду, присїдають на шуварі, верболозах і т. п., зносять яєчка у воду а з них вилазить личинка, котра жиє в воді і живить ся там всїлякими комахами та водними зьвірятками; коли на личинку час прийде, робить ся з неї кукла, котра по якімсь часї перестає їсти, вилазить з води на шувар, чіпає ся єго і обсихає; тогди пукає на нїй верхна шкірка а з під неї вилазить тогди красна русалка з крильцями, розпукнена шкірка личинки остаєсь на очеретї, де єї нераз можна видїти). Отже до того ряду комах належить і та, котру Ви нам прислали, але она ще тим цїкавійша, що жиє дуже коротко, всего несповна дві години, а появляє ся нараз такими масами, що наповняє цїлий воздух, встелює своїми трупами землю і воду і дає тогди не лиш обильний жир для риб і для водного птацтва, але навіть дає в декотрих сторонах велику масу навозу. Отся одноднєвниця, яку Ви прислали, називає ся по науковому отавка білокрила (Palingenia horaria) а люди називають єї декуди „лїтаючим жиром“ „водяною спадою“ або „манною“. Отавка має білі крильця але коли добре придивити ся, то їх горішнї береги суть чорні а так само і ніжки; на кінци кадовба має три довгі щетинки. Замітне ще й то, що одноднєвницї, коли з яєчка уродять ся личинкою, з личинки зроблять ся куклою а з кукли готовою комахою, ще раз лїнять ся. Отавка білокрила появляє ся дуже правильно все в одну і ту саму пору, більше менше межи 15 а 18 серпня вечером около 8 до 10 години. Нараз з'являють ся отавки не знати звідки, такими масами, що спадають на землю як би снїг підчас великої метелицї. Чоловік через них тогди на дворі майже віддихнути не може, они засипують єго, а коли вікно отверте а в хатї сьвітить ся, то они, як то і Вам стало ся, влїтають цїлими масами до хати і там зараз гинуть. Єсть то рійка отавок. По рійцї отавки до півтора години або до двох гинуть і щезають зовсїм, а люди дуже часто, як не знають, звідки ті отавки взяли ся так і не знають, де они подївають ся. З тих комах така хиба лиш користь, що они служать рибам на жир. Відповідь на прочі питаня знайдете по части в „Переписцї господарскій“, по части в однім із слїдуючих Переписок зі всїми і для всїх. — **Берґард В. Підгайці:** Фейлєтони, в котрих була описана хороба рака, коли ще знайдемо, пришлемо. — **(І + І — І):** 1) Кілько може коштувати дорога зі Львова до Одеси, не знаємо, бо самі туди не їдили, а поспитати не маємо кого. Може хто з наших читателїв, сьвідомий річи, поінформує Вас. — 2) Хто учив ся по латинї, для того італїяньска мова може бути до науки дуже легка, бо мало що не половину слів буде вже знати, сама вимова (значить ся читанє і писанє в науцї) суть далеко лекші як вимова французкої або анґлійскої мови. З книжки можна італїяньскої мови добре підучити ся а практика в Триестї або полудневім Тиролї може науку знаменито доповнити. Але коли би хтось лиш задля самої практичної науки мав їхати до Триесту або до полудневого Тиролю (де все-таки єсть нагода розмавляти по нїмецки), то лїпше вже хиба поїхати до Венециї, Фльоренциї або Риму. — **Олекса Чич.:** 1) Виказу тягнень льотериї виставової досї ще не маємо, задлятого не будемо могли дати відповіди скорше, як з початком слїдуючого місяця. — 2) Жадані повісти могли би Ви найскорше дїстати у випозичальни Ґубриновича і Шмідта у Львові, лиш треба зложити кавцию і платити місячно за випозичуванє книжок. Ми їх не маємо. — **Ів. Казан. в П.:** Прочитайте собі повисше під знаком: „Олекса Чич.“, 1). — **Ур. гром. Глядки:** 1) В справі рекламацій найлїпше відносити ся безпосередно до нашої адміністрациї, або до місця пренумерати, а не до нас. Нам годї о всїм памятати, і всїм займати ся. Жадані числа скажемо Вам вислати. — 2) Вино на малї розміри найлїпше робити у великій бутли а не у фляшцї, котра дає сокови лиш малесеньку площу до кисненя. Коли сок занадто квасний, можна би додати цукру, лиш не за богато.

☞ (Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати анї марок, анї карт кореспонденцийних до відповіди.

локом, не до чаю, але до хлїба. Отто буде як раз добре для жінки — подумав він собі — тим більше, що она мусить ще й дитину покормити. Дав їй отже повну миску теплого молока, що їй дуже смакувало, та ще на єго принуку мусїла з'їсти спору букатку розмоченого хлїба. Він сам напив ся лиш чаю, а коли покріпив ся, дав їй ручник і сказав, що коли хоче обмити собі лице і руки, то може-то зробити безпечно в потоцї. Вода там чиста а беріг безпечний.

Тепер настала пора, щоби обійти і Леду; але заким він до того взяв ся, поклав свій гребінчик і мале зеркальце — бо він, бачите, був собі хороший молодець і здавен давна трохи чипурний — на якийсь пеньок, і то так, що она то мусїла видїти та могла ужити, коли хотїла. А що він був кавалер, то єму нїяково було звертати єї увагу на то, що єї дві красні грубі коси розплели ся та спадали на плечі. Впрочім було їй з тим дуже до лиця і так подобала ся она єму найлїпше; але він не важив ся того їй казати. Отже лиш поклав гребінчик та зеркальце під руку а сам пішов.

Коли відтак вернув знову, застав єї вже такою чистенькою і гарненькою, як то курятко, що виколе ся з яєчка — а жінки то вміють, коли треба причипурити ся — дитина була чистенько вмита і позавивана, начинє обмите, а огонь згорнений на купу. Дитина спала, а она сидїла коло неї і латала собі спідницю, котру роздерла була на сїдлї — на колїнах у неї були всї прибори до шитя, що їх мала при собі в кишени.

(Конець буде.)

— **Заряд краєвого варстату для виробу забавок в Яворові** посїдає значну скількість на складі виробів для селян як: **ложки, веретена, валки до тїста, цїви для ткачів, решета, роґіжки, маґільницї, опалки, кобелї, кошики, соломянки, забавки для дїтий** і т. п. по дуже низьких цїнах. При більшім замовленю опускає ся рабат.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодїжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на лїтературну дїяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. **Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Академічна, ч. 8.**

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1898, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·35	2·50	10·40	4·10	8·50	6·40	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	9·35	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	9·50	11·27	—
Іцкан	6·15	2·40	—	10·05	—	6·30	10·55
Ярослава	—	—	—	4·55	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·55	7·10	—	—
Тернополя	—	—	—	—	6·55	—	—
Гребенова [1])	—	—	—	—	9·15	—	—
Стрия, Сколього [2])	—	—	—	—	—	—	3·00
Лавочного	—	—	—	5·20	—	—	7·00
Зимної Води [3])	—	—	—	—	3·16	—	—
Брухович [4])	—	—	—	—	2·15	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	3·26	—	—
Янова	—	—	—	9·25	12·50[6]	8·40[7]	—
Янова	—	—	—	—	—	3·11	6·20[8]

[1]) Від 10 липня дв 31 серпня. [2]) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [3]) Від 8 мая до 11 вересня. [4]) Від 8 мая до 11 вересня в неділї і сьвята. [5]) Від 8 мая до 11 вересня в будні дни. [6]) Від 1 липня до 15 вересня лише в неділї і сьвята. [7]) Від 1 до 15 вересня вкл. лише в будні дни. [8]) Від 1 до 31 мая вкл. що день, від 1 червня до 15 вересня вкл. лише в неділї і сьвята.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	5·10	8·45	9·15	6·10	9·10	—
Підволочиск	2·30	9·55	—	—	—	3·30	5·25
Підвол. з Підз.	2·15	9·39	—	—	—	3·04	5·—
Іцкан	9·15	1·50	—	—	6·45	5·40	10·35
Тернополя	—	—	—	7·50	—	—	—
Белзця	—	—	—	7·55	5·25	—	—
Ярослава	—	—	—	10·45	—	—	—
Гребенова Сколього і Стрия	—	—	—	—	1·40[1]	—	—
Лавочного	—	—	—	—	8·05	—	10·30
Сколього	—	—	—	12·10	—	—	—
Брухович	—	—	—	—	—	8.12[2]	—
Брухович	—	—	—	—	—	8·31[3]	—
Янова	—	—	—	7·40	1·01	—	—
Янова	—	—	—	7.57[4]	8·53[5]	—	—

[1]) З Гребенова від 10 липня до 31 серпня. [2]) Від 8 мая до 30 червня вкл. і від 16 серпня до 11 вересня вкл. [3]) Від 1 липня до 15 серпня вкл. [4]) Від 1 до 31 мая і від 16 до 30 вересня що день, а від 1 червня до 15 вересня лише в неділї і сьвята. [5]) Від 1 червня до 15 вересня лише в будні дни.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від **львівского**; коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 і 36 мін.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

І Н С Е Р А Т И.

Товариство взаімих обезпечень „Днїстер“

у Львові, Ринок ч. 10 (дім „Просьвіти“).

перше і одиноке руске товариство асекурацийне **(припоручене** Всечестному Духовеньству і всїм вірним Впреосьв. Митроп. і Преосьв. Еп. **Ординариятами** всїх **трех епархій),** обезпечає будинки, уряджене домашне, скот, господарскі знаряди, збіже в зернї і соломі, сїно в стогах і будинках **против шкід пожарних.**

„Днїстер“ вступив в 6-ий рік своєї діяльности з днем 31-го ґрудня 1897.

С т а н ф о н д і в:

Фонд резервовий	73.874 зр. 47 кр.	176.143 зр. 87 кр.
Резерва премій	52.269 зр. 40 кр.	
Фонд основний	50.000 зр. — кр.	

Виплачені шкоди до кінця 1897 р. 430.100 зр. 42 кр.

Шкоди ліквідують ся **безпроволочно. Полїси** „Днїстра“ принимає **Банк краєвий** при позичках гіпотечних.

На житє можна обезпечати ся через „Днїстер“ в товаристві взаімних обезпечень в Кракові в як **найкористнїйших** комбінациях.

Товариство взаімного кредиту „Днїстер“ стоваришене зареєстроване з обмеженою порукою, удїляє **позички** за оплатою **6½%** за інтабуляциєю або порукою двох відповідних ручителїв і приймає **вкладки** до опроцентованя по **4½%.**

Зголошеня о удїленє аґенциї в охрестностях де **нема** близько аґенциї „Днїстра“, **приймають ся.**

Інформациї уділяє Дир. листовно

12

Інсерати

(„оповіщеня приватні“) до „Ґазети Львівскої“, „Народної Часописи“, і всїх инших часописий принимає виключно ново отворена „Аґенция дневників і оголошень“ в пасажу Гавсмана ч. 9. Аґенция ся принимає також пренумерату на всї дневники краєві і заграничні.

Артистичне Заведенє ритівниче і фабрика стампілїй кавчукових **А. ЦІҐМАНА у Львові при ул. Сикстускій ч. 14** виконує красно всїлякі роботи, а именно: Стампілїї кавчукові і металеві для ц. к. Старост, Судів, парохій, громад і т. д., стампілїї датові самозвохчуючі разом з біжучими числами (prezentatum), таблицї ляні і мальовані, таблицї з бляхи прасованої для заприсяженої сторожи виділової, полевої і лїсної, всїлякі ґравури на золотї, сріблї і дорогих каменях, поручає також яко новість патентовані друкарні кавчукові, котрі дають можність кождому складати всїлякі відозви, оголошеня і т. п., одинокий виріб печаткових марок у всяких красках і т. д. Склад фарб до стампілїй в коробках патентованих не висихаючих і у всїляких красках. Замовленя з провінциї доверпгує ся відворотною почтою.

ГАЛИЦКИЙ КРЕДИТОВИЙ БАНК

принимає вкладки на

КНИЖОЧКИ

і опроцентовує їх по

4½% на рік.

7

Для Львова і Галичини

головний склад і експедиция

WARSZ. TYGODNIKA ILLUSTR.

находить ся

у Львові, в пасажу Гавсмана ч. 9.

Аґенция дневників і оголошень

принимає також

пренумерату і оголошеня до Warszawsk-ого Tygodnik-a Illustr.

„MODY PARYSKIE“

ДЛЯ НАШИХ ПАНЬ!

Найдешевше і найгарнїйше письмо для жінок, заосмотрене великими таблицями крою і гафтів, додатками повістий і нот, коштує:

квартально . .	1 злр.
піврічно . . .	2 злр.
річно	4 злр.

Пренумерату належить присилати до Адміністрациї „Mód Paryskich“ у Львові улиця **Личаківска ч. 27** або до

Аґенциї дневників С. СОКОЛОВСКОГО

Пасаж Гавсмана ч. 9.

Числа оказові висилає ся на жаданє безплатно.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телєфона число 569).